

GRAU I PLATJA DE GANDIA

**IV CONCURS DE
MICRORELATS
IES VELES E VENTS**

TREBALLS GUANYADORS I FINALISTES

Grau Gandia, 27 d'abril de 2018

TREBALLS GUANYADORS

ESTRELES

Tot començà amb una xiqueta anomenada Neus que vivia en un castell.

El seu pare l'obsequiava amb tot allò que Neus poguera desitjar, però, així i tot, ella se sentia trista.

Havia llegit en un llibre antic que el cel estava ple d'estreles, però cap de les vegades que mirava amunt en trobava cap. El cel era només una tela de vellut fosc.

Fins que un dia, va arribar un jove pintor al castell, un jove que es dedicava a fer complir els somnis.

Al veure a Neus, de seguida va saber què era el que la posava tan trista. Va traure els seus pinzells, i va pujar a l'escala més alta que hi havia en tot el castell. Des d'allí, li va anar pintant estreles. Va dibuixar un mapa per a ella, però també va deixar un lloc sense estreles perquè d'altres també pogueren pintar les seues.

Des d'aleshores, Neus i totes les xicotetes princeses que vingueren a continuació, s'encarregaren que, quan nasquera un xiquet, més tard o més prompte, pintara la seua estrela.

I a poc a poc aquella tela oscura es va convertir en el tresor més gran d'aquell

regne, però ara aquell vellut és el nostre tresor: el cel blau que il·lumina cada nit.

MAR MORATAL ANDRÉS

2n ESO C

ELLS NO SÓN TU

Tots mereixem ballar les nostres pròpies cançons.

Eixir al carrer i posar-se a córrer. A córrer però sense ruta. Sense pensar què trobaràs a deu metres. Sense mirar els dos kilòmetres anteriors.

Llevat que t'hages oblidat qualsevol cosa tan important que se't fa imprescindible. Tan imprescindible com per a no poder avançar sense això.

Eixir.

Però en vaquers i amb el cabell solt. Anar lluny sense importar com de bonic és el dia.

Sense importar si als altres sí que els importa mullar-se amb la seua pròpia pluja, o cremar-se amb el seu propi sol.

Consisteix a saber que ells no són tu. I que per eixa simple raó ja no importa el que opinen.

Els no ballen el teu ball, ni segueixen la teua mateixa cançó, no els agrada com sona, però tampoc s'han parat a escoltar-la.

Ni ho faran, no és seua.

Tampoc els agrada la teua colònia, ni el teu jersei gris més que el seu negre, però ni tan sols s'han fixat en el teu detall de la mànega dreta.

No és seu, que més dona!

MARTA GARGALLO MÁRQUEZ

4rt ESO A

UN DIARI SECRET

30/03/2018

Volgut diari.

Ahir estava tornant a casa amb el metro. Mentres estava esperant a la meua parada vaig veure una dona jove demanant almoïna.

Ningú sabia que ella havia sigut obligada a casar-se als 15 anys, parir dos fills als 17 i fugir del seu país per la guerra, perdent un fill a la mar als 18. Atabalada en un lloc on no coneixia res va estudiar tot el que va poder. Els pocs diners que agarrava era per a subsistència del seu fill, que al final li fou arrebatat pels servei socials, perquè no li assegurava les «necessitats bàsiques».

De nit plorava pensant que el seu fill creixeria sense pares. De dia es posava un vestit estripat buscant treball, però ningú va tornar a telefonar-la. Cap a les tres de

la tarda anava a treballar com voluntària a l'orfanat, on cuidava el seu xiquet des de la distància. L'altra part del dia anava a demanar diners per la ciutat, mentre tots la miraven amb ulls de pena o desinterés, demostrant-li la gelor del món.

Aquesta dona no necessitava pietat, perquè era forta i ho sabia, encara que cada dia es mirava a l'espill i es menyspreava per no ser la mare que el seu fill voldria o per ser tan poca cosa el que havia aconseguit en la vida.

Aleshores vaig tornar dels meus pensaments i vaig eixir del metro. Em vaig aturar en la fosca finestra del metro. Aquella dona que ho havia deixat tot per la guerra ara sabia el seu valor i havia aconseguit tot pel que havia lluitat. Els anys li havien ensenyat que el que la mantenia amb vida eren les dificultats, per la qual cosa donava les gràcies, i la seua capacitat de veure cada dia com una oportunitat d'aprendre més.

SIMONA DEYVID KADIEVA

2n Batxillerat Ciències

TREBALLS FINALISTES

PILLANDO AL LADRÓN

Una vez, en un pequeño pueblo, hubo un robo en el banco. Todos los habitantes se reunieron en la plaza para hablar de lo sucedido y uno dijo:

- ¡Al ladrón se le está quemando el sombrero!

Y uno de los hombres tiró enseguida su sombrero al suelo y así todos supieron quién era el ladrón.

NIKOL IVANOVA GARVANOVA.
1r ESO B

PUNT I COMA

El meu cor deixà dos batecs, un temps és un adéu disfressat, que deixa l'amor en l'aire però el cor destrossat.

Digueres que ja no senties eixe amor tan fort per mi, que et penedies d'haver escrit aquesta història que jo veia inacabable, i em demanares que, com una cançó que t'havies cansat d'escoltar, me n'anara de la teua vida.

Un punt, finalitzar el poema d'amor més bonic de tots...

Entre centenars de desconsoladores llàgrimes... una foto, una foto nostra.

Somrigué, apartant el dolor per un moment mentre recordava tota la felicitat que m'havies proporcionat.

Pareixies tranquil·la, seriosa però no trista, no semblaves la de sempre, els teus ulls no sentien, i la mirada et va canviar. Havia d'anar-me'n...

Et vaig besar, dient-te a l'oïda que et donaria el teu temps, i, amb un somriure, et vaig acariciar els cabells, et vaig alçar el cap, mirant-te als ulls, i me'n vaig anar.

Fou estrany, no donar-li la bona nit a ningú, ni un «t'estime» tant ple de significat. El meu cor volia espitjar les paraules per la meva sang, però ja no estava.

El dia següent, desitjant besar els teus llavis, mentre m'arreglava, sense saber per a qui, sonà un missatge teu.

El meu cor va tornar a bategar, tot aquell dolor que no havia sentit, totes eixes llàgrimes tancades... van eixir, vaig plorar, molt.

Aquella vesprada, quan vas obrir la porta de casa, els ulls brillaven, la mirada et delatava. Tornaves a ser tu, em vas besar, abraçar, i les teues paraules, s'escriviren directament en el meu cor, acariciant-me la pell i donant-me de nou la vida.

Vaig traure el nostre llibre, la història que mai s'acabaria, i davall d'aquell punt ple de foscor que va perforar el meu cor, escriguí una coma, punt i coma.

GUILLEM FORNET LLORCA

4rt ESO A

MARYCON

Siempre fui de sentir el frío en mi cara, en días de rachas de viento, mientras todos se escondían bajo techo.

Y así te encontré.

Tú, tan viento, tan tú.

Llegaste un 14 de octubre lluvioso a aquel viejo bar de la esquina 23, con unos Levis horrorosos que terminé adorando y apreciando la belleza de esa vieja cremallera.

Te sentaste dos taburetes a mi izquierda y pediste un café cortado, te giraste y juro que sentí, sentí recorrer tus largos dedos por mi barba, por mi espalda... por mí.

Empezamos a hablar y me contaste que eras Capitán. Me hiciste temblar al oírte hablar del mar, me contaste gota a gota toda una vida de viajes, que atravesaste 3 continentes, conociste Perú y te enamoraste de un joven marinero.

Ese bar, se convirtió esa noche en nuestro propio submarino, donde no existían los clientes, ni el tiempo. Solo tú, yo y aquel café cortado, que hacía horas que se había enfriado.

Yo te conté que había escapado a la ciudad en busca de la libertad, que en un pueblo uno carece, tú sonreías y sentías, supuse que las verdades estaban en las esquinas de nuestros labios.

La noche terminó, y con la aparición de los primeros rayos de sol, desaparecimos, los dos, cada uno hacia su puerto.

Él era MAR Y CON solo una mirada, me convirtió en océano.

MARINA CHOVER LEAL

2n Tècnic Superior Animació Sociocultural i

Turística